

Nadžkofova homilija pri sv. maši v čast sv. Rešnjemu Telesu, v frančiškanski baziliki v Mariboru, pri sv. maši, 7. junija 2015

*»Angelska je, glejte hrana,
popotnikom v potovanje dana,
Kruh resničen za kristjana, ...
Ti, Pastir nas s kruhom hrani,
Ti nam Jezus, stoj ob strani,
Ti nas pasi, ti nas brani...«*

Te lepe misli beremo v pesmi slednici«, ki tako lepo povzame bistvo skrivnosti »Rešnjega Telesa in Krvi«. Na ta praznik obhajamo in častimo Jezusovo navzočnost med nami pod podobo kruha in vina.

Bog ni abstraktna ideja, visoka in za človeka nedosegljiva. Je kruh, konkreten in otipljiv, ki poteši našo lakoto.

Je moč, ki da popotniku potrebnih moči, da ne omaga na poti.

Je tisti, ki ostane z nami, ko »gre dan proti večeru«.

V uvodu v Janezov evangelij beremo. » In Beseda je postala meso in se naselila med nami« (prim Jn 1,14).

Ne moremo ljubiti Boga, če ne sprejemamo tega, po čemer se nam razodeva, nam prihaja naproti.

K nam pri vsaki sv. maši prihaja po svoji Besedi, ki nam jo govori, ta Beseda postaja seme, se nam daje, da jo sprejmemo vase, da v nas začne kliti, rasti, in na koncu obrodi svoj sad.

Po Rešnjem Telesu se nam daje, kot hrana, da bi rastle v božji podobnosti in da bi tako ostajal med nami in spremljal vse naše korake, od tistega pri prvem svetem obhajilu, do tiste zadnje Popolnice, ki nas pospremi preko praga smrti v Božje naročje.

Vsako krat, ko prejmemo Rešnje Telo, naj bi bilo v nas tisto veselo pričakovanje, kot takrat, ko smo ga prejeli prvokrat.

Rešnje Telo nima cene, se ga ne da kupiti. Je čisti zastonjski dar. Je znamenje zastonjske Božje ljubezni. Ljubezen je vedno dar.

Zato opravičeno rečemo, da je Rešnje Telo nebeški kruh, kajti je zastonjski dar Boga, dan vsem nam pri zadnji večerji.

Jezusovo telo smo tudi mi, vsi, ki smo po krstu postali Božji otroci.

Sveti Janez Zlatousti, škof v Konstantinoplju je na praznik Rešnjega Telesa takole govoril svojim vernikom:« Ne slavite samo Kristusa pod podobo Kruha, temveč tudi tistega, ki trpi v lačnih in zapuščenih«. Ne častimo ideje, ampak častimo tukaj navzočega in prisotnega Kristusa.

Sveti Janez Zlatousti nam želi poudariti, da zakrament Gospodovega Telesa in krvi povezuje dvoje:

»kdor je ta kruh, bo živel vekomaj«, ta kruh nam zagotavlja življenje, ne le za danes in jutri, ampak življenje, ki ne mine in je večno.

Prvi sad uživanja tega Gospodovega Telesa je naša odprtost do bratov in to ne le v besedi, temveč tudi v dejanju.

Današnji praznik nam govori, da je naš Bog predvsem naš sopotnik. Želi biti z nami, želi nam kazati smer, želi biti naša opora in trdnost, kot je Jezus rekel: »Jaz sem pot, resnica in življenje«, ne le z Besedo, ne kot spomin, ne kot simbol, ampak sam

osebno, kot živi in neposredno dejaven. In za to bivanje med nami je izbral tisto, kar je nam najbolj vsakdanje, najbližje: to je kruh, našo vsakdanjo hrano, ki nam omogoča, da živimo, delamo in lahko storimo nekaj dobrega.

Božja beseda, ki smo jo danes skupaj poslušali nam ravno kliče v spomin to stalno navzočnost:

- Mojzes je zabičeval svojemu ljudstvu, naj ne pozabi na Boga, ki ga nenehno spremlja, »ki ga je vodil po puščavi, ki mu je točil vodo iz skale, ki ga je hranil v puščavi«.
- Sveti Pavel pa nam pove resnico, na katero vse prevečkrat pozabljamo, da je evharistija, /sv. maša/ resnična povezanost s Kristusom, nas torej postavlja v samo pretakanje Božjega življenja k nam.
- Evangelij nam to Pavlovo misel še samo potrdi: »Kdor je ta kruh, bo živel vekomaj«. S tem Božjim kruhom se mi napolnujemo z Božjim življenjem, se združujemo z Bogom: samo Bog je večni, zato lahko samo on lahko to našo minljivost povzdigne v neminljivost.

Evharistična skrivnost je oznanjevanje živega Jezusa Kristusa, navzočega med nami.

Njega bomo danes ponesli po našem mestu. Ne kot spomin, ampak živega in delujočega sredi med nami. Kakor so se ob njem takrat v Palestini vpraševali: »kdo neki je to«? Se bodo tudi danes, ko ga bomo pospremili kot Rešnje Telo prek ulic našega mesta spraševali: »kaj počenjajo danes ti tukaj«?

Jezus nas pri sveti maši spreminja iz učenca v misijonarja. Kakšna je razlika med učencem in misijonarjem? Učenec pozorno posluša in sprejema, kar reče učitelj. Misijonar pa vse pogumno in radodarno podarja naprej. Kaj podarja naprej. Živega in med nami navzočega Jezusa Kristusa. Tega bomo sedaj ponesli po našem mestu, pa ne po mestu, tudi v naše družine, na naša delovna mesta, skratka, v naše vsakdanje življenje.

Prvi kristjani so v svojih molitvah klicali: »Pridi Gospod Jezus!« Pridi in hodi z nami! Tebe želimo oznanjati in ponesti po našem mestu. To naše mesto tako lepo in bogato bo s Teboj dobilo to, kar potrebuje: srce, Duha, pogum, svoj jutri.

Naj bo naša procesija z Najsvetejšim izraz naše vere in naše hvaležnosti za Jezusovo živo navzočnost med nami, za njegovo navzočnost v naših občestvih in v naše življenju. Amen

+ Alojzij Cvikel DJ
nadškof